

Júlia

Világszerte Nr. 1

Caitlin Crews

Újra a karodban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 677. eredeti címe: *The Return of the Di Sione Wife*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 677. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-712-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Maui tökéletes hely egy egzotikus álomnyaralásra, de a színpompás, buja környezet semmilyen hatást nem gyakorolt Dario di Sionére. Amikor kiszállt a magángépéből, a sziget trópusi forrósága úgy vette körül, mint egy intim ölelés. És ha volt valami, amit pillanatnyilag képtelen volt elviselni, az az intimitás volt.

A levegő magas páratartalmától koptatott farmerje és méret után készült zakója, amelyet a hosszú út alatt viselt New Yorktól egészen idáig, hirtelen túl nehéznek és nyirkosnak tűnt. Gyorsan a klimatizált Range Roverhez lépett, amely az utasításainak megfelelően már a kifutópálya mellett várta.

A lány szellő a szigetre jellemző illatokat sodorta felé. Az egzotikus virágoké mellett érezni lehetett a cukornádmezők fanyarabb aromáját is, amelyek fölött az imént elrepült. A különös egyveleg olyan emlékeket ébresztett benne, amelyeket nem fogadott szívesen.

Főleg mivel feltett szándéka volt az üzletre összpontosítani.

– Előkészítették a kocsit a kívánságainak megfelelően? – érdeklődött titkárnője a vadonatúj okostelefonon keresztül. A készülék volt Dario legújabb terméke az ICE rendkívül sikeres termékpalalettáján. – Nyomatékosan kértem, hogy valami strapabíró járművet küldjenek, mert az út a Fuginawa-birtokra jelenleg szinte járhatatlan – folytatta a titkárnő.

– Ne aggódjon, elboldogulok – szakította félbe a nőt Dario, és igyekezett leplezni a türelmetlenségét. Bár semmi kedve nem volt rögtön az új okostelefonja sikeres bemutatója után a trópusi hőségbe repülni, mégsem hibáztathatta a dologért a titkárnőjét.

Miért is hagyta, hogy egy beteg öregember rávegye arra, hogy az érzelmeket a józan ész fölé helyezze? Most majd megfizet érte!

– A Range Rover rendben lesz, és meg is érkezett – közölte kurtán.

Marnie elégedettnek tűnt. Rögtön neki is látott, hogy felolvassa a hívások és üzenetek végtelennek tűnő listáját. Az elmúlt néhány hónapban Dario az irodájában töltötte az éjszakákat, mert nem akart a bejárással értékes időt elvesztegetni. Olyan volt az egész, mint valami időutazás, vissza az ICE kezdeteihez, hat évvel ezelőttre.

Dario felsóhajtott, levette a zakóját, majd az ujjára akasztva átvette a vállán. Gyűlölte ezt a tolakodó hőséget és az emlékeket. A trópusi szellő beleborzolt a hajába, és besurrant fehér ingének finom anyaga alá, amelynek a nyaka nyitva volt. Mint egy nő ujjai, úgy futott végig izzadságtól nedves bőrén, bele is remegett.

Túláradó fantáziájától teljesen elgyengülve Dario hangosan szitkozódni kezdett, és megdörzsölte borostás állát. Jelenleg nem úgy nézett ki, mint egy sikeres vezérigazgató. Főleg nem egy olyan vállalkozásé, amely az IT-szektor feltörekvő csillagaként szerzett magának hírnevet, aztán nagyon gyorsan be is futott, miközben Dariót a nemzetközi IT-közösség sztárjaként ünnepelték.

A pokolba! Ez az út kész időpocsékolás!

Levertsége ellenére igyekezett azokra az üzenetekre összpontosítani, amelyekre Marnie választ várt tőle. De mi értelme az egésznek, hogy a világ másik végén tartózkodik, ahelyett hogy New Yorkban fontos üzleteket hozna tető alá?

Hagyta magát rábeszélni egy tízórás repülőútra, hogy teljesíthesse a nagyapja, Giovanni di Sione szíve vágját, akit az unokái csak *Nonnónak* neveztek.

Miután fiatal szicíliai bevándorlóként New Yorkba érkezett, Giovanninak jó néhány ékszer el kellett adnia, hogy felépíthesse belőle a birodalmát. Dario nem tudta volna megmondani, hányszor volt kénytelen végighallgatni gyerekkorában az „elveszett szeretők” megható történetét. Az öregúr így nevezte ugyanis a kincseit. Most, nyolcvankilenc évesen, a halál fenyegető árnyékában a tőle megszokott teátrális határozottsággal kijelentette, hogy vissza akarja kapni mindegyiket... még hozzá bármi áron.

Dario ezek után fogcsikorgatva útnak indult, hogy visszavásárolja a fülbevalót egy japán milliárdostól, aki a világtól elvonultan élt Maui szigetén.

Felhorkant, amikor felidézte nagyapja zsarnoki parancsát, majd bedobta az utazótáskáját a hátsó ülésre, és a zakóját is rögtön utánahajította. A legszívesebben nemet mondott volna a számára örülségnek tűnő küldetésre, amikor *Nonno* a hónap elején magához rendelte a családi birtokra. De hogyan tagadhatta volna meg egy öregember utolsó kívánságának teljesítését? Annyira azért nem volt érzéketlen.

– Küldje el nekem e-mailben a legfontosabb információkat, Marnie! – utasította titkárnőjét, mielőtt a nő megkérdezhetette volna, miért rosszkedvű. – Adjon egy percet, hogy mindkét kezem szabad legyen, aztán továbbíthatja a hívásokat is! – Anélkül, hogy megvárta volna Marnie válaszát, Dario feltúrta az inge ujját, majd beült a Rover kormányra mögé, és aktiválta a kihangosítót, valamint a navigációt. Beütötte a címet, és elindult. Alig hagyta el a repülőteret, máris befutott hozzá az első hívás.

Miközben az egyik részlegvezetője feszült hangját hallgatta, aki éppen egy, az új okostelefonnal kapcsolatos lehetséges problémát vázolt fel neki, Dario a nagyapjára gondolt.

Tapasztalata szerint az ember különleges okból nevezhet bárkit „elveszett szeretőnek”. Mert az illető nem érdemli meg az iránta táplált szeretetét. Vagy mert – és ez volt a kedvenc elmélete – az igaz szerelem nem volt egyéb, mint hatalmas hazugság, amellyel az érintett többnyire a túlzó és gyakran kínos viselkedését próbálta magyarázni vagy mentegetni.

Mit kellene tennie az embernek, miután megtalálta ezeket az ékszereket, és kiderítette róluk az igazságot? Jobb ott hagyni a múltat, ahová tartozik: a süllyesztőben. Ő legalábbis emellett tette le a voksát.

A legszívesebben a nagyapjának is ezt javasolta volna, amikor az öreg sokadszorra is előadta neki a kusza mesét a titkos szerelméről, és utána rábeszélte egy olyan küldetésre, amelyet valamelyik alkalmazottja is játszva elintézhett volna.

De szóba sem jöhetett, hogy nemet mondjon a kérésre, hiszen az öregúr befogadta őt és a testvéreit, miután a szülei egy balesetben életüket veszítették, és a legjobb tudása szerint fel is nevelte őket. Így most át kellett utaznia miatta a fél világon egy fülbevalóért, amit futárral is könnyedén elküldhettek volna neki, ha nem lett volna olyan nagy az érzelmi értéke.

Mintegy mellékesen a tudomására jutott, hogy nem ő az egyetlen, akit *Nonno* útnak indított nosztalgikus vágyai kielégítésére. Az összes Di Sione testvér kapott tőle megbízást, és bejárták az egész világot az „elveszett szeretők” miatt.

Ha Dario kezében lett volna a döntés, akkor a múlt ott maradt volna, ahová tartozik: eltemetve. Közvetlenül a felelőtlen szülei mellett, akik az élvezetek rabjaként egy elkerülhető közlekedési balesetben hunytak el, méghozzá a túlzott kábítószer-fogyasztásnak köszönhetően, amikor Dario még csak nyolcéves volt. A paparazzók ezek után úgy csaptak le a Di Sione klánra, mint egy raj pirája, ami Dariót kisfiúként felháborította, később pedig undorította és taszította.

Az érzései máig nem sokat változtak.

Ha teljesen őszinte akart lenni magához, lényének egyik része nem esett volna kétségbe, ha soha többé nem hall egyik rokonáról sem. A lelke mélyén arra számított, hogy ez be is következik, amint az öreg végleg lehunyja majd a szemét... Úgy érezte, ez lenne a dolgok természetes rendje.

Akkor végre teljesen a munkájának szentelhetné a figyelmét, méghozzá a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül. A vállalkozása az összes energiáját, kreativitását és figyelmét lekötötte, és meg is érdemelte ezt az elköteleződést.

Cége, az ICE a legfrissebb újságcikkek szerint vezető a globális IT-piacon. Dario ezt az eredményt kemény munkával és acélos elszántsággal érte el. Úgy, ahogy minden mást is az életben... mindent, ami számított.

A családtagjai közül csak egyvalaki élvezhette feltétel nélküli szeretetét, méghozzá az egypetéjű ikertestvére, Dante. Egészen addig, amíg vissza nem élt a bizalmával, és teljesen tönkre nem tette a szoros kapcsolatukat.

Dario nem tagadhatta, hogy a testvére mélyen megsebezte, ugyanakkor arra is megtanította,

hogy sokkal jobb olyan emberekkel körülvennie magát, akiket busásan megfizet a hűségükért, ahelyett hogy a becsületességükre és a tisztességükre hagyatkozna.

A pokolba! Dario nem akart az ikertestvérére gondolni. Ez volt a baj az erőltetett családi kötelekkel: rossz emlékeket hoznak felszínre, amelyeket általában inkább mélyen magába fojtott.

Remélhetőleg gyorsan teljesíteni tudja majd nagyapja abszurd küldetését. Akkor talán a fárasztó családja sem írna többé az ő számlájára mindent, ami hat éve történt, illetve az azóta bekövetkezett szerencsétlenségeket. Persze csak ha azt is megtudnák, miért vetett véget a házasságának, és miért szakított meg ezzel egyidejűleg minden kapcsolatot az ikertestvérével.

Nem adott engedélyt Danténak, hogy lefeküdjön a feleségével, ráadásul élete egyik legstresszesebb időszakában. Még csak hallgatólagosan sem egyezett bele! És nem volt hajlandó elfogadni, hogy valami esetleg ne lenne rendben vele, csak mert nem hajlandó megbocsátani sem a testvérenek, sem pedig a feleségének a gyalázatos árulásukért. Soha!

Dariót még ma is rosszullet kerülgette, ha arra gondolt, milyen aljasul vezették az orránál fogva, amikor azt állították, hogy a kettejük közti kézzelfogható feszültségnek az ellenszenv az oka. De annyira lefoglalta a Dantéval közösen alapított cég túléléséért vívott küzdelem, hogy naiv módon hitt nekik. Ő egyesülni akart az ICE-vel, Dante viszont ellenezte. Így aztán egyedül kellett számtalan álmatlan éjszakán keresztül megbirkózni a számokkal és a döntésekkel, miközben ők ketten...

– *Accidenti!* – Most is nagyapja anyanyelvét választotta, mint oly sokszor, amikor átkozódni akart, hogy kieressze egy kicsit a gőzt.

Komor arccal kormányozta át a Róvert Kahului üzleti negyedén, majd a navigáció utasításait követve rátért egy autópályára, amely előbb cukornádmezők, majd zöld dombok között kanyargott, fel egészen a West Maui-hegységbe, amely alatt ott ragyogott a Csendes-óceán, az arany és a zöld legkülönfélébb árnyalataiban.

Dario azonban nem értékelte igazán a festői szépséget. Nem volt nyaralós fajta. Eszébe sem jutott volna, hogy valahol a tengerparton vagy netán egy medence közelében heverészen.

Az utolsó szabadidős tevékenysége egy extrém sportos hétvége volt a Szilícium-völgy milliárdos IT-zsenijeinek egyikével. De amikor egy ejtőernyős ugrás során majdnem a Colorado folyóba sodorták őket a légáramlatok, az idő hátralévő részében inkább különféle zseniális technológiai húzásokról beszélgettek, szóval ez tulajdonképpen nem is számított.

Dario fojtottan káromkodni kezdett, mert bosszantotta gondolatainak az iránya.

Dio mio! Mégis kitől akarom megvédeni magam a munkamániámmal? Anélkül talán még időben észrevetted volna az első figyelmeztető jeleket hat évvel ezelőtt, szólalt meg egy tolakodó hang a fejében.

– *Santo Cielo!* – Tényleg ideje, hogy megszerezze azt az átkozott fülbevalót, és visszarepüljön New Yorkba.

A göröngyös út időközben már magasba meredő sziklák között kanyargott, amelyek meredeken végződtek az óceánban, aztán hirtelen murvára és vörös porra váltott a talaj, amelyet a Rover kerekei alaposan felkavartak. Dario lassított, miközben hallgatta az egyik főmérnöke terjengős magyarázatát, ám hirtelen elment a térerő. Mérgesen meredt a GPS kijelzőjére, mert szemmel láthatólag még hosszú út állt előtte.

Kész rejtély volt számára, hogyan képes valaki önként ilyen távol élni a civilizációtól. Nem sokat tudott a nagyapja által áhított fülbevaló jelenlegi tulajdonosáról, csak annyit, hogy azok közé a különöc milliárdosok közé tartozik, akik éppoly híresek a pénzcsináló tehetségükről, mint a fukarságükről és a szeszélyességükről.

Maga Dario csakis New Yorkban tudta elképzelni az életét. Szeretett a történések középpontjában lenni, ahol még hajnali négykor is forgalmas utcákon sétálhat az ember, éppen úgy, mintha csak délután négy óra lenne.

Elhaladt egy kis vegyesbolt mellett, amely a civilizáció egyetlen jele volt sok-sok kilométer óta, aztán továbbment a poros, murvával borított úton. Bal oldalon egy régi kőfal mögött végtelennek tűnő park terült el, jobb kéz felől kopár sziklák meredeztek. Dario úgy érezte, mintha egy idegen

bolygón lenne.

– A kedvedért mindent, Nagyapa... – mordult fel barátságatlanul. Térerő nélkül ki volt szolgáltatva a saját gondolatainak, amit ha csak egy mód volt rá, igyekezett elkerülni. Legalábbis az utóbbi hat évben.

Kikapcsolta a klímát, és leengedte az ablakokat mindkét oldalon. A kocsi belsejét egy szempillantás alatt megtöltötte az a titokzatos levegő, amely már a reptéren is üdvözölte. A napfény és egzotikus virágok illata balzsamként hatott megtépázott idegeire.

– Csak képzelődöm! – döntötte el mogorván, majd ismét a kopár szikláknak szentelte a figyelmét a csábító illatkavalkád helyett. Nehezen tudta elhinni, hogy ez itt valaha a legnépszerűbb turistalátványosságok közé tartozott. Nyomát sem látta a jó nevű luxusüdülőknek vagy a sokat dicsért golfparadicsomoknak. Azt várta volna, hogy az egész sziget tele lesz velük, de ez a környék a jelek szerint a nyers és zabolátlan vidékhez tartozott.

Egy kis templom tornya nyújtózkodott az ég felé, mintha teljesen egyedül kellene dacolnia az óceánnal itt a világ végén. Alighogy elhaladt mellette, Dario újra fekete, vulkanikus murván kormányozta a Roverét. Már közel járt hozzá, hogy elveszítse a türelmét, amikor hirtelen ott találta magát a Fuginawa-birtok kapujánál. Miután vetett egy gyors pillantást az órájára, megállapította, hogy amennyiben sikerül gyorsan és zökkenőmentesen tető alá hoznia a fülbevalóüzletet, azonnal indulhat is vissza a reptérre, és holnap reggel a szokott időben már az irodájában lehet. Abban biztos volt, hogy a szükségesnél egy perccel sem akar tovább itt maradni.

Gyorsan szemügyre vette magát a visszapillantó tükörben, a hajába túrt, majd követte a kanyargós kocsi felhajtót a lenyűgöző, ázsiai motívumokkal díszített bejárati ajtóig. A csaknem tapintható csendben túl hangosnak tűntek a léptei a durva kavicsos, az ajtó viszont teljesen némán nyílt ki, mielőtt még megérinthette volna.

Egy előzékeny mosolyú háztartási alkalmazott fogadta, és szótlánul intett neki, hogy kövesse. A ház belseje világosnak és levegősnek tűnt. A falakon felbecsülhetetlen értékű képek lógtak. Az óceán felőli oldalon hatalmas, elhúzható üveglapokból állt a fal, aminek köszönhetően a helyiséget ízlés szerint teljesen egybe lehetett olvasztani a kinti térrel.

Az asszony némán jelezte neki, hogy foglaljon helyet az egyik teraszon, egy szőlővel befuttatott pergola alatt, amely kellemes árnyékot biztosított. Innen jó kilátás nyílt a hatalmas víztükörré és a kanyargós útra, amelyen az imént felküszködte magát ideig.

Akkora volt a csend, hogy Dario a jelentős magasság ellenére is hallotta az óceán morajlását a mélyben. Igazán figyelemreméltónak találta volna a díszletet, ha nem lett volna annyira embert próbáló feladat feljutni ide.

Amikor lépéseket hallott a háta mögül, feladta megfigyelőhelyét, mosolyt kényszerített az arcára, majd megfordult, és azonnal mozdulatlaná dermedt. Hosszú másodpercekig azt hitte, csak álmodik, fantáziál, vagy délibábot lát. Mert ez nem lehet ő! Csakhogy a kép semmit sem változott.

A fényes, fekete haj egyenesen hullott a nő vállára, éppolyan tökéletesre nyírtan, mint ahogy Dario emlékeiben élt. Karcsú, kecses testére földig érő ruha simult... és az arca! Tökéletesen ovális, sötét, mandulavágású szemmel, magas járomcsonttal és telt ajkakkal. A látványa még mindig képes volt kihozni Dariót a sodrából.

Felnőtt férfi volt, sikeres és befolyásos, most mégis úgy állt ott, mint egy kamasz fiú, és úgy meredt a jelenésre, mintha szellemet látna.

– Szia, Dare! – köszöntötte a nő a rá jellemző magabiztos nyugalommal. Rajta kívül senki más nem becézte így Dariót.

Az alattomos és csalárd felesége, akit soha többé nem akart látni! És akitől mind a mai napig nem volt hajlandó elválni, mert megszokta az érzést, hogy malomkőként lóg a nyaka körül, egyfajta büntetésként.

Anais Kiyoko-Di Sione hat éve rettegett ettől a pillanattól.

Reszketett a félelemtől, ugyanakkor a férfiről álmodott – és mindkettő egyformán gyötrelmes

volt a számára. De még a fantáziája által elé vetített legvadabb képek sem tudták volna felkészíteni erre a helyzetre.

A férfit, a hús-vér Dario di Sionére.

Mindig is így volt ez, a kezdetektől fogva. Azon a végzetes, első téli délutánon New Yorkban, és a házasságuk után is, amikor a férfi félelmetes idegenné változott, és megvádolta azzal, hogy megcsalta őt, majd egyszerűen eltűnt az életéből.

Anais a következő néhány évben azért harcolt, hogy visszanyerje az irányítást az élete felett. Erre Dario hirtelen felbukkant, és minden ugyanolyan lett, mint azelőtt.

De nem állt szándékában újabb esélyt adni a férfinak arra, hogy megsebezze. Csak először ki kellett hevernie a sokkot, amit az jelentett, hogy hirtelen itt állt vele szemben, teljes testi valójában. Azt persze egyelőre még nem tudta, hogyan kellene ezt véghez vinnie...

– Mi az ördögöt keresel te itt? – mennydörögte Dario.

Ettől a hangtól, amely éppolyan mély és goromba volt, ahogy az emlékeiben élt, a mai napig forró borzongás futott végig Anais gerincén. Igen, ez itt Dario di Sione. Természetesen számított rá, de titokban reménykedett, hogy a férfi végül mégsem bukkan fel oly sok év után.

Mégis itt volt, Mr. Fuginawa teraszán, Kaupo dús lankáival az egyik oldalon, a csillogó óceánnal a másikon. A paradicsom közepén, amelybe legszívesebben soha nem engedte volna be.

Anaisnek eszébe jutott Oscar Wilde regénye Dorian Grayról. Ahelyett, hogy kemény szíve és sötét lelkülete kiütkezett volna a vonásain, Dario di Sione még mindig a legvonzóbb férfi volt, akit valaha látott. Mekkora igazságtalanság!

Miközben más, kevésbé elbűvölő férfiaknak arcszesz- vagy kölniillata volt, addig Dario intenzív férfiasságot, tiszta tesztoszteront árasztott magából. Koptatott farmerjét és könnyű vászoningét olyan pimasz magabiztossággal viselte izmos testén, amely csak a nagyon gazdag és hatalmas emberekre jellemző, és amitől a laza öltözék sokkal formálisabbnak tűnt.

A feltűrt ingujj szabadon hagyta erőtől duzzadó, bronzbarna alkarját, és Anais tisztában volt vele, hogy ha éppen nem rejtené sötét napszemüveg mögé a szemét, intenzív kéksége simán képes lenne felvenni a versenyt a hawaii égbolt színével. Tökéletes kontrasztot alkotott éjfekete hajával, amely a kelleténél mindig kicsit hosszabb volt. A rosszfiús imázst a háromnapos borosta tette teljessé.

Anais szégyellte magát, amiért még hat év után is ekkora hatással van rá a férje közelsége. Mindazok után, amiket művelt vele...

– Kérdeztem valamit.

Anais pislogni kezdett. Körmei belefúródtak a mappa bőrborításába, amelyet úgy szorított a mellkasához, mint valami pajzsot.

– Remélem, nem okozott gondot a birtok megtalálása – felelte barátságosan, mintha tényleg egy normális üzleti találkozóról lenne éppen szó, amelyet egyébként Mr. Fuginawa ügyvédjeként általában ő maga bonyolított. Így kímélte meg főnökét a bosszantó külvilágtól. – Az út kissé meredek.

Dario meg sem moccant, ennek ellenére Anais már érezte is a kezét a torkán, ami hirtelen teljesen összeszűkül. Kényszerítenie kellett magát, hogy vegyen egy mély lélegzetet, nehogy megtántorodjon. Különösen, amikor Dario levette a napszemüvegét, és kobaltkék szemével dühösen végigmérte.

– Értem, Anais – jegyezte meg cinikusan a férfi. – Szóval így akarod játszani ezt a játékot.

A nő nem volt hajlandó kitérni perzselő tekintete elől, dacosan felszegte az állát.

– Folytassuk a beszélgetésünket ott, ahol hat évvel ezelőtt olyan hirtelen félbeszakítottad? Ezt szeretnéd, Dare? Kissé csodálkozom ezen, főleg mivel akkoriban egyszerűen faképnél hagytál. Még arra sem adtál lehetőséget, hogy megvédjem magam, vagy megmagyarázzam a helyzetet.

– Te azt beszélgetésnek nevezed? – gúnyolódott Dario. – Nekem lenne egy sokkal undorítóbb szavam a jelenetre, amely láttán elrohantam.

– Az egész a mocskos fantáziád szüleménye – felelte Anais mereven.

Dario felnevetett, de nem úgy, mint azon a napon, amikor először találkoztak... Anais harmadéves